

SVOBODNA SLOVENIJA

ANO XXXVI (30)
Štev. (No.) 12

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
24. marca 1977

Grenko pisanje

Slovenci smo eden redkih evropskih narodov, ki ni imel plemstva svoje krvi. Naša dežela je bila posejana z gradovi, a v njih so gospodarili vitezi, baroni, grofje, knezi, vojvode, ki so v fevdalni dobi zgodovine dobili svoje naslove in tam pripadajoče pravice in zemljo. Živeli so med nami, a z nami niso čutili, po naše niso govorili in v nevarnostih le nase mislili.

Imeli pa smo k sreči v najtežjih dobah naše zgodovine plemstvo, ki ni imelo svoje veljave po milosti fevdnih gospodov, ampak po volji ljudstva, ki jih je spoštovalo, jim zaupalo in se jih oklenilo, ko so ga plemenitaši prepustili usodi. To so bili slovenski škofje, gorški, mariborski, ljubljanski, sinovi slovenskih mater. Živeli so med narodom, njegove težave so poznali, narod so ne le versko, tudi kulturno vzgajali, na msoocialno utirali boljšo smer in ga junaško branili pred nasilniki, vse do današnjih časov, ko je krščanska in narodna zavest našega naroda v nevarnosti, kakor ni bila še nikoli.

Katoliški Slovenci so vsaj v enem izmed slovenskih škofov vedno videli svojega narodnega kneza, ki so ga spoštovali in mu sledili. Tako je bil pred dobrim stoletjem Slomšek tisti, ki je znal z besedo, s pisanjem in z dejanji idealno združiti v neločljivo enoto naše krščanstvo in slovenstvo. Tak velikan je bil nadškof. Sedej v Gorici, ki se je z vso odločnostjo uprval potujočevanja, ki je skušalo njegovo krščansko čredo z ustrahovanjem in napadi odtrgati od virov pravega slovenstva. Tak branitelj za resnico je bil Mahnič, ki je kljub nerazumevanju enih in nasprotovanju drugih junaško branil čistost krščanskih resnic. Taka avtoriteta na škofovskem prestolu je bil nadškof Jeglič, čigar pojava je bila zares knežja in čigar neupogljiva volja je bila prisilovna, kadar je bilo treba učiti resnico, opozarjati na zmote in pomagati narodu pri boju za dosego njegovih pravic. Tak junak je bil naš veliki škof-mučenik Gregorij Rožman, ki je opozarjal na nevarnosti in zlobo komunizma in na jasen nauk Cerkve, do danes v veljavi, o brezbožnosti in pogubljivosti tega zla.

Hvala Bogu, je imela naša domovina tudi po uvedbi komunizma škofove, ki so v najtežjih razmerah in v dostikrat do mučeništva segajočih šikan vodili po pravi poti svoje vernike, katerim je brezbožni režim vtisnil žig manjvrednosti in brezpravnosti. Mi, ki nismo bili priče vsega, kar je v teh tridesetih letih pretrpela slovenska Cerkve: škofje, duhovniki in verniki, moramočasni nismo mogli razumeti, zakaj so ravnali tako in ne drugače. Morali so reševati vsaj drobec pravic za svoje vernike, ne da bi popustili kaj na račun naših verskih resnic in moralnih načel. Slovenska cerkev je prestala hud pretres. Vse, kar je bilo zunanega, šibkega, strahopetnega in koristilovskega, je odpadlo. V trpljenju in ponižanjih preizkušeni kristjani pa so, tako pravijo poznavalci razmer, veliko boljši kakor smo bili mi.

Prav ti kristjani so zadnje čase v velikih skrbih: kdo bo vodil slovenske škofije, ko bodo sedanji škofje omagali. Ljubljanski metropolit bo 28. septembra letos dopolnil 75 let in po cerkvenih določilih mora papeža zaprositi, da ga odveže odgovorne službe. Upošteva je njegovo zdravstveno stanje, je verjetno, da bo njegova demisijska sprejeta. Prilično enake razmere so v lavantinski škofiji: leta in neugodno zdravstveno stanje ovirata lavantinskega vladiko pri izvrševanju tako odgovorne službe.

Po človeško soče ni daleč čas, ko bosta ljubljanska in mariborska škofija dobili nova nadpastirja. Navada je, ne pa zakon, da odstopivšemu škofu sledi na njegovem mestu njegov pomožni škof, ki je že vpeljan v vodstvo škofije. Pa ne vedno! Vernike v Sloveniji tlačijo ena velika skrb: Kaj bo z mariborsko škofijo, kadar bo tam postalo aktualno vprašanje nasledstva, če bil bil na to mesto imenovan sedanji pomožni škof dr. Vekoslav Grmič? Iz pisma, ki prihajajo iz domovine, je čutiti ta strah, ker bi se s

takim imenovanjem naredila nepopravljiva škoda lavantinskim katoličanom.

Bog in ljudstvo pričakujejo od svojega škoga določenih lastnosti, ki morajo biti podlaga in ogrodje njegove vzvišene službe: Edinost z brati in zvestoba papežu, ki mu škofje morajo slediti v vseh odenkih cerkvenega nauka: dogmatičnega, moralnega, socialnega, kulturnega. Škof je pastir svoje črede, ki jo mora varovati pred zmoto in braniti pred nevarnostjo. Mora biti luč na svetilniku, ne leščerba skrita pod mernikom. Mora biti jasen in odločen v obrambi resnice in v pobijanju zmote.

Mi tukaj, ki beremo, kar škof dr. Grmič napiše, še bolj pa oni, ki ga poslušajo in poznajo od blizu, se večkrat vprašamo: Ali je to vredno katoliškega škofa?

Ves katoliški Maribor, s klerom in teologi vred je vedel, da je bil Grmič kot bogoslovec v stalnem stiku z mariborsko komunistično stranko, kamor je hodil, kot je sam izjavil javno, poročat o razmerah v katoliškem taboru. Kaj oni, ki so ga predlagali Vatikanu v imenovanje, tega niso vedeli?

Vemo, da je bilo njegovo imenovanje za pomožnega škofa pri komunističnih oblastnikih sprejeto z zadovoljstvom, da mu oblasti ne delajo nikakih neprilic in da jim on tudi nikdar ne da povoda za to. On ni komunist, a njegovo zagovarjanje rdečega režima škodi več, če lahko reče, da ni član njihove stranke.

Povsod je znano, da je Grmičovo pisanje polno slavošpevov na komunizem in njegove predstavnike, da še tako grobe krivice in zločine njihove dobrohotno opravičuje, če že ne odobrava, da pa je do katoliške Cerkve, njenega vodstva in njenih ustanov do grobosti nasproten in prezirljiv. Skušaj vpeljati v svoje izrazoslovje oguljeno frazo o „klerikalizmu“, kot glavnem krivcu naših narodnih nesreč in naše neorientiranosti in zaostalosti, ker se nismo znali pravočasno odločiti za iskreno sodelovanje z brezbožnim komunizmom, da bi nam bilo lepo in dobro.

Ima svoj tisk, pod okriljem Mohorjeve družbe in Celju, o katerem je ljubljanski metropolit v škofijski okrožnici, poslani svojim duhovnikom, napisal to-le: „Gotovo vas, dragi bratje, zelo boli, ki v nekaterih naših revijah pogrešamo tisto krščansko krepost, ki jo sv. Ignacij v svojih duhovnih vajah imenuje 'Čutiti s Cerkvijo', ki je, kot pravi Ignacij, prava nevesta Kristusa, našega Gospoda... Kratko, manjša nadnaravnega gledanja na Cerkve. Tako pisanje sicer še ni heretično, dokler je v teoriji, tudi ni zoper cerkveno disciplino, ampak je nezrelo negotovanje otrok, ki svoje matere ne ljubijo, za vernike pa pohujšljivo in verzi zelo škodljivo.“

Še enkrat preberite dobro premišljene metropolitove besede, ki so redkokdaj slišana obsodba pisanja, za katerega je odgovoren katoliški škof bolj, kot njegov pokorni sluga, ki sedi v uredništvu.

Ta nesrečni mož je postal nervozen. V takem stanju se pa konflikti množijo na vse strani. Išče zaveznikov, pa jih dobi morda le kje po svetu, kakega za nesenjaka na Laškem, ki se upre škofu in papežu in kandidira na rdeči listi, kakega upornega opata ali škofa, ki ga predstavi kot preroka boljših časov itd.

Poročila nam pravijo, da ima doma med verniki prav malo ljudi, ki njegovo prijateljstvo z rdečimi odobravajo, med štajerskim klerom le majhno skupino mladih. Do dobra razočaran ga je zapustil tudi dr. Truhlar, ki je spočetka odobral Grmičev sistem, ko pa je prišel doma v tesnejši stik z njim, sta se definitivno razšla in Truhlar je odšel v inozemstvo, da bi se umiril po doživljenem razočaranju, a ga je prehitela smrt.

Druge poročila vedo povedati, da niti eden jugoslovanskih škofov ne odobrava Grmičevega početja, da mu je na konferenci v Zagrebu lani eden izmed nadškofov naravnost povedal, da on ne spada v škofovski družbo.

Kako grenko je take stvari zapisati. Pa mislimo, da moramo. Ljubljanski metropolit pravi, da njegov način pisanja in delovanja ni, kar bi moralo biti delo katoliškega škofa, da pa to nezrelo ne

Jugoslavija obtožuje „določene sile“

Helsinška pogodba, za katero so se Sovjeti silno trudili, je postala za komunistični svet pravi „bumerang“ (lovsko orožje avstralskih domačinov, ki prileti lovcu nazaj v roke, ako ne zadene cilja). Sovjeti so hoteli s to pogodbo doseči, da bi evropske države skupaj z ZDA priznale zasedbo baltijskih držav, ostala določila pogodbe pa jih niso zanimala. Seveda pa so prav tista ostala določila — o svobodi gibanja, informacij, potovanja in o človeških pravicah sploh — tista, ki delajo Sovjetski zvezi in ostalim komunističnim državljanom veliko preglavic.

Po spretnem sovjetsko-jugoslovanskem manevru se je Tito posrečilo izsiliti v Helsinkih sklep, da bo letos v juniju v Belgradu konferenca vseh podpisnic helsinške pogodbe z namenom, da se preišče, v koliko so bili sklepi izvršeni. Niti Sovjetom niti Titu se ni niti sanjalo, da bodo prišli zaradi helsinške pogodbe v velike nepravilike. Disidentovstvo v Sovjetiji je dobilo naravnost ogromen obseg in se zanj zanima ves svet. Tudi češkoslovaški primer „Listine 77“ je predmet pisanja vsega svetovnega časopisja. In končno je bil deležen bumeranga tudi Tito, ki bi moral biti na junijski konferenci najbolj čistih rok, da bi mogel deliti moralne opomine nekomunističnim državam.

Zgodilo pa se je, da je šestdeset uglednih jugoslovanskih državljanov (o čemer je Svobodna Slovenija že pisala — opomba ur.) poslalo vrhovnemu ustavnemu sodišču protest zoper to, da se posameznim jugoslovanskim državljanom ne dajo potni listi, čeprav je ta pravica zagotovljena v jugoslovanski ustavi in v helsinški pogodbi.

Ta protest je postavil Jugoslavijo na obtožno klop in silno pokvaril njen ugled kot vodnice junijske konference. Zato je Titova vlada smatrala za potrebno, da poda njen zastopnik M. Kalezić na častniški tiskovni konferenci izjavo, da so „določene sile“ začele s kampanjo proti Jugoslaviji in ji očitajo, da ne spoštuje človeških pravic, kar da seveda ni res. Priznal pa je, da je bila res vložena vloga na vrhovno ustavno sodišče, ki je edino pooblaščen, da razsoja o ustavnih pravicah. Dalje je izjavil, da se v 99% oz. 99.5% primerih ugodno prošnjam za podelitev potnega lista. Samo v silno redkih primerih se odkloni izdaja potnega lista „iz državnih varnostnih razlogov“.

Jugoslovansko komunistično vodstvo se tudi silno razburja zaradi Džilasovih izjav, ki jih je dal ameriškim časopisom, da se namreč v Jugoslaviji ne spoštuje človeških pravic. Ko so vprašali Kalezića, kaj pravi k tem Džilasovim izjavam, je ta odgovoril, da je to pač osebno mnenje Milovana Džilasa, starega komunističnega funkcionarja, ki je v popolnem nasprotju z mnenjem ljudstva v Jugoslaviji.

Grobo kršenje človeških in državljanskih pravic je tudi primer obsojenega odvetnika Jovana Barovića, ker je pred sodiščem branil „stalinista“ Vladimira Dapčevića. Take očitne kršitve državljanskih pravic so v navadi samo v diktaturah. Proč čas sta jih prakticirala Mussolini in Hitler, in seveda komunistične diktature. Titovo stališče na belgrajski konferenci bo kaj nerodno spričo teh in še raznih drugih kršitev državljanskih in človeških pravic.

L. J. Z.

Partijski ideologi na posvetu v Sofiji

REVIZIJA BERLINSKEGA DOKUMENTA
IN OBRAČUN Z EVROKOMUNIZMOM?

Države vzhodnega bloka so poslale na konferenco v Sofijo, ki naj bi začela 2. t. m., svoje tajnike iz Centralnih komitejev KP, pristojne za partijsko ideologijo in medpartijske odnose, a uradno o tem kot ponavadi skrivnostno molčijo. Prva je seveda prihitela v Sofijo sovjetska delegacija, katere člani so Ponomarev, vodja mednarodnega oddelka v sovjetskem CK, posebej zadolžen tudi za nevladajoče komunistične partije, nadalje Katušev, pristojen v CK za odnose do vladajočih KP v državah Vzhodnega bloka, in končno vodja ideološke komisije v CK Zimjanin. Češkoslovaško delegacijo vodi Bilak, strokovnjak za partijsko ideologijo, medtem ko sestavljajo madžarsko odposlanstvo Györi, Ovari in Gyenes, vsi trije izvedenci za ideološka vprašanja in zunanje zadeve v CK. Torej sami pravoverni visoki kalibri.

Že pred konferenco so krožile govorice o bližnji vzhodnobloški ideološko-vrhunski opredelitvi. Sofijski sestanek naj bi torej skušal dokončno razčistiti nejasnosti, ki so se pojavile v komunističnem gibanju po evropski konferenci KP v Berlinu lansko poletje glede osnovnih stališč predvsem vladajočih komunističnih partij v državah Vzhodnega bloka.

godovanje otroka pohujšuje vernike in jih zavraža. To pohujšanje prihaja tudi k nam preko morja na drugi konec sveta. Če našim mladim razlagamo papeško okrožnico o socialnih problemih in o brezbožnem komunizmu, se je že slišala beseda: „Če je tako, zakaj so pa potem škofje z njimi?“ Eden, pomožni, je dovolj, da se sumnja razširi nad vse.

Mi, ki smo že prestali svoje izkušnje, pa vemo, da en posamičen primer, kot je tu zgoraj omenjen, ali pa kaka nepremišljena izjava ali taktična napaka koga drugega, ne bo omajala naše zvestobe do Kristusove Cerkve. Moliti pa moramo vsi, naj sv. Duh z najmočnejšo lučjo posveti v glave in srca tistih, ki bodo odločali o tem, kdo bo v bodočih desetletjih vodil k Bogu slovensko čredo.

J. A.

drugi, da naj bi sofijski sestanek imel nalogo temeljito obračunati z evropsko inako marksizma-leninizma. Poučeni krogi vedo povedati o naravnost mrzličnih predpripravih za to ideološko vrhunsko zasedanje, da bi prehiteli nameravani madridski sestanek evrokomunističnih partij. V najboljšem primeru naj bi po teh virih evrokomunistom dopustili nekaj „posebnosti“, a le za čas, dokler ne pridejo na oblast, in to izključno z namenom, da jim omogočijo prevzem oblasti. Vsekakor je Moskvu veliko na tem, da ne diskreditira evrokomunizma pred zapadnimi volivci.

Poleg sovjetov so dozdevno samo še Čehoslovaki in Vzhodni Nemci priganjali k sofijskemu vrhunskemu razčiščenju, medtem ko so bili Madžari proti, Rumuni in Poljaki pa so kazali kaj malo navdušenja zanj. Vzhodnih Nemcev se je, tako pravijo poznavavci razmer, polastil po berlinski konferenci nekaj občutek krivde, češ, da bi takrat kot gostitelji morali objavljati vse tedanje govore v celoti in dobesedno, kar bi zbuvalo vtis, kot da gre za „enakovredna“ stališča. Na češkoslovaškem pa so npr. zadevo z „Novo Nemčijo“ deloma utajili in je partijski tisk vzhodnega bloka nasploh objavljati le izvlečke iz posameznih govorov.

Za stališče, kakršnega so hoteli vsiliti sovjetski komunisti in ostale dogmatične partije sofijskemu sestanku (ali mu vsaj dati tak videz), je značilen pred kratkim objavljen članek v češkoslovaški reviji „Tribuna“, ki očitno meri na zahodne partije, ko pravi: „Partijske enote, posebnosti ali avtonomije v tej ali oni državi zapadejo redno v omejen nacionalizem in končno v revizionizem ter ustvarjajo meščanske agencije v okviru delavskih gibanj.“ Na našojo se na praški prevrat 1948, menimo nadalje revija, da pride komunistična partija lahko na oblast samo „z ramo ob rami s Sovjetsko zvezo“.

Kot nadaljnje temeljno razpravljanje v Sofiji domnevajo poučeni politični krogi določitev drže napram zapadni disidentski agitaciji v zvezi z belgrajsko „helsinško“ konferenco. Tudi glede tega trdovratno krožijo govorice o različnosti stališč. Predvsem opozarjajo na romunskega partijskega in državnega poglavarja Ceaucescuja, ki je že pred nedavnim potovanjem v Afriko svoj disidentski problem rešil na samolasten, elastičen način.

Bodoči razplet gori komentiranih problemov bo nakazal, do kake mere Sovjetija še obvlada svetovni komunizem.

PRED BELGRAJSKO KONFERENCO

Potreba po tem novem sestanku 35 držav (33 evropskih in obe severnoameriški), se je pokazala posebej potem, ko se je helsinški sporazum (1975) izkazal med državami sopolisnicami kot popoln nesporazum med njimi. Vsaj kar zadeva tolmačenje takratnih sklepov. In tako so belgrajski „Helsinki“ še eno potencialnih pričevanj, kako zelo se je razšla človeška govorica od dežele do dežele ali od primera do primera, čeprav uporabljajo isto besedo, enak stavek. Osnovne misli, katere jih spočno, pa se med seboj odbijajo kakor istoimenski poli. Koliko napornih prizadevanj gre v vsiljevanje popačenih tolmačenj preprostih definicij, razumljivih v izvirnem izrazu celo otroškemu razumu. Najtežje pa je razumeti opazanje, kako nekritično nasledajo mase človeštva, tudi intelektualcev, najnesmiselnostim.

Helsinški sklepi se med drugim zavzemajo za nedotakljivost državnih meja, dasi dopuščajo spremembe mirnim potom. S tem so si Sovjeti pustili odprta vrata za vsak primer, če... jih kdo za božjo voljo prošil za rešenje in podobno. Zahodu pa je uspelo vnesti v pogodbo nekaj človečanskih pravic. Sovjetom so s tem zabili kaj neprijetno zagazdo v kompakten sklop zatiranja človečanskih in državljanskih pravic ter človeka kot takega, ponižanega na raven stvari, na bolj ali manj uporabno številko. Zagazda se je pričela napenjati in povzročati pokanje

sklopa zdaj tu, zdaj tam, medtem ko Zapadu spoštovanje danih meja ne povzroča posebnega glavobola.

Tako je torej „Helsinki“ spravil Moskvu v skripe, saj jo stane več, kot ji prinaša dobička. Podpisi držav vzhodnega bloka na helsinškem dokumentu so sami po sebi zbudili sočasno opozicijo po socialističnih državah, ne da bi bile tako nastale opozicije med seboj povezane. Čimbolj se bliža belgrajsko poletje, tembolj narašča, se utrja, se bo pa tudi medsebojno uskladila, saj jo prožijo enaki nagibi. To, da je le del te opozicije protikomunističen, drugi pa komunistično-revizionističen, ne spremeni nič stvari.

Najprej se bodo predstavniki sestali junija, da natančno določijo dnevni red, rang delegatov, datume dejanskih zasedanj, ki bodo nekako jeseni. Ti preliminarini sestanki so mnogo važnejši in pomembnejši, kot se o tem splošno misli. Od spretnosti delegatov je odvisno, koga jim uspe vriniti v delegacije, kaj vnesti in kaj ne v dnevni red. Od tega v veliki meri odvisi potek, zaključki in uspeh konference.

Belgrajska konferenca in Moskva

Moskva pričakuje predvsem oporekanja glede človečanskih in državljanskih pravic. Po pisanju komunističnih listov je sklepajati, da pripravljajo v dveh smereh odbijanje napadov. Najprej skuša definicije človečanskih pravic osporiti, nato pa jih v celoti zavrniti. (Nad. na 4. str.)

JIMMY CARTER V ZN

MOSKVA GROZI WASHINGTONU

Po prvih, za večino opazovalcev prehitrih in na videz nepremišljenih potezah, ki jih je severnoameriški predsednik Jimmy Carter napravil po svojem nastopu v Beli hiši v obrambo človeških pravic v sovjetskem bloku in v latinski Ameriki ter Afriki, so se njegovi svetovalci v Beli hiši nekoliko resneje spopadli s tem problemom in Carterju nasvetovali, naj v ZN, se pravi pred vsem svetom, poda celoten pogled svoje vlade na zadevo človeških pravic, da bo stvar postavljena na trden temelj.

Carter je to storil v ZN minuli četrtek, ko je potrdil severnoameriško odločno zavzetost za človeške pravice širom sveta in poudaril, da nobena država na svetu ne more trditi, da bi bilo preganjanje njenih državljanov le njena notranja zadeva.

Carter, ki se je bil doslej v svojih izjavah glede človeških pravic omejeval na posamezne slučaje sovjetskih disidentov ali pa na posamezne države, kakor se je to zgodilo s petimi latinskoameriški državami, je sedaj v ZN razširil to stališče z izjavo, da „se ZDA smatrajo odgovorne za obrambo človeških pravic kjer koli na svetu“ in da „ta odgovornost ni samo političnega značaja.“

Carter je tudi poudaril, da „iskanje miru in pravičnosti pomeni tudi spoštovanje človeškega dostojanstva“ ter je predlagal, naj bi celoten oddelek ZN, ki se bavi z zadevo o človeških pravicah in ima sedaj svoj sedež v Ženevi v švici preselili nazaj v New York, „kjer bodo njegove akcije v ospredju našega zanimanja in kjer nas bo svoboden tisk lahko lažje podpiral v teh naših prizadevanjih. Vse države podpisnice Listine ZN so se obvezale ohranjati in spoštovati temeljne človeške pravice,“ je pribil Carter.

Carter je nadalje dejal, da ve, kakor ve marsikdo, da tudi v ZDA niso bile človeške pravice vedno spoštovane, toda

ZDA so kljub temu odločene odpraviti sleherno krivico v tem pogledu čim hitreje.

„Kadar pa gre za težke in splošne kršitve človeških pravic, kar je vse proti mednarodnim pogodbam, pa se zadeva spremeni v problem vseh,“ je nadaljeval Carter. „Obveznosti, sprejete z Listino ZN, Splošna deklaracija ZN o človeških pravicah in helsinška pogodba, vse te obveznosti je treba jemati prav tako resno kakor trgovske ali varnostne pogodbe.“

Carter je v ZN ob tej priliki napovedal, da bo v dokaz severnoameriške zavzetosti za človeške pravice skušal čim prej pridobiti ameriški kongres za ratifikacijo dolgo odlašanih dogovorov v ZN o civilnih in političnih pravicah, dogovora ZN o problemu genocida ter pogodbe o odpravi vseh oblik rasne diskriminacije.

Carter je v ZN tudi objavil, da ima njegova vlada tri glavne zunanje-politične cilje pred seboj: ohranjevati mir in zavirati oboroževalno tekmo, pomagati graditi boljše in bolj povezane mednarodni ekonomski sistem in se boriti tako z nasprotniki kakor s prijatelji za obrambo človeških pravic.

Že prvi Carterjevi nastopi v obrambo človeških pravic za železno zaveso so močno razburili komunistične režime po vsem sovjetskem taboru, njegov nastop v ZN pa je razburjenje še povečal. Sovjetska vlada je tri dni študirala njegove izjave in končno minuli ponedeljek preko svoje tiskovne agencije Tass zagrozila Washingtonu, da „odnosi med ZDA in ZSSR ne bodo mogli ostati takšni, kakor so bili doslej, če severnoameriška vlada ne bo prenehala s svojimi nastopi za človeške pravice v socialističnih državah in v ZSSR.“ Tass je tudi objavila, da „bodo ZDA morale opustiti sleherno podpiranje disidentov v ZSSR, če hočejo ohraniti znosne odnose z nami.“

Asuntos internos

En uno de los discursos más enérgicos desde que se iniciara la distensión entre el oriente y el occidente, el jefe del comunismo soviético Leonid Brezhnev formuló una clara advertencia a los Estados Unidos, para que no se inmiscuyan en sus asuntos internos.

En clara alusión a la campaña en favor de los derechos humanos, Brezhnev dijo que "no toleraremos la intervención en nuestros asuntos internos por parte de nadie y bajo ningún pretexto".

Al parecer Brezhnev ya se ha olvidado de las intervenciones militares de la URSS en sus países satélites, nacidas bajo el amparo de una doctrina que lleva su nombre; del constante martilleo acerca de los derechos humanos en países (como Chile), donde el comunismo está a la defensiva; de su incesante ingerencia, mediante presiones y amenazas, sobre las decisiones de cuanto gobierno se oponga a los intereses de la URSS.

Pero también se olvidó que la Unión Soviética suscribió el asta de Helsinki, y por lo tanto está obligada a cumplirla: está obligada a respetar los derechos humanos. Si no lo hace, bien tienen los demás el derecho — y la obligación — de recordárselo.

Tine Debeljak

Med knjigami in revijami

OB PLIBERŠKI TRAGEDIJI HRVAŠKEGA NARODA

II

Dogovor o vračanju beguncev je bil sprejet na „banketu“ v Moskvi 21. septembra 1944, in znova potrjen februarja 1945 v Jalti. Stalin je tam zahteval, da se vrnejo „vse ruske osebe... a z onimi, ki so se borili na strani Nemcev, homo lahko uredili po vojni.“ „Začelo se je — po dokumentaciji v knjigi — začetkom maja, ko je angleški poslanik pri Šubašičevi vladi v Beogradu R. Stevenson poročal, da je Zavezniški štab v Caserti razposlal vsem britanskim misijam sporočilo, da se bo z „jugoslovanskimi disidenti in kvizlinškimi silami postopalo kot z vojnimi ujetniki... se ne bo pustilo, da bi se spet borili na strani zaveznikov... kako se bo pa pozneje ravnalo z njimi, se bo reševalo na ravni — britanske in severnoameriške vlade.“ — 14. maja je brzojavil maršal Aleksander gen. Eisenhowerju o problemih jugoslovanskih čet, in je odgovor prišel 16. maja; brzojavki, ki se nista ohranili. Ve se pa za vsebino po drugih obembah: Aleksander govori o težkočah z begunci... tudi slovenskimi... in je za individualno postopanje z njimi... kajti vrniti omenjene begunce domov, bi bilo lahko usodno za njihovo zdravje... (str. 28). — Na seji 18. maja so se odločili za Alexandrovo tezo, da bi „bilo krivično, če bi

bili Hrvati vrnjeni jugoslovanski vladi, preden naše razmerje do te vlade ni jasno... predlagajo pa, da se s Hrvati postopa kot z vojnimi ujetniki... vendar zaslužijo manj obzirnosti kot četniki... Padla je tedaj tudi misel: „Mislim, da je treba Hrvatce predati Titu. Tako bi s tem gotovo zadovoljili Tita in bi mu pokazali, da smo pripravljeni v nekih stvarih na vsak način postopati z njim kot rednim in odgovornim zaveznikom“ (26).

Prav tedaj — 14. maja — pa se je pojavila na avstrijski meji pred britanskimi okupacijskimi silami — hrvaška vojska, ustaši in domobranci ter mnogo civilistov, ki so jih spremljali, morda do 300.000 oseb. Prvi stik z Britanci na pogajanjih v mestu Hrust, in potem v Pliberku.

V Glavnem štabu so zavezniki še vedno mislili o tem, kaj početi z begunci v Avstriji. Štabni administrativni šef sir Robertson je naprosil ameriškega političnega svetovavca Kirka, naj mu pomaga sestaviti brzojav na ameriško ministrstvo o vrnitvi vseh Jugoslovancev, „ker ovirajo vojne operacije v Avstriji.“ Kirk se je uprl in zahteval v smislu dogovora, da vpraša vlado o tem, preden se kaj sklene. 15. maja je prišel odgovor iz Washingto-

MEDNARODNI TEDEN

PRED KRIZO BRITANSKE VLADE? — Mnogi opazovalci v Londonu predvidevajo padec laburistične valde. Liberalna stranka je postavila kot pogoj za podporo laburistični vladi, naj preneha s podpravljanjem. Brez podpore liberalcev in severnoirskih protestantov, ki zahtevajo ostreje nastope proti „Irski revolucionarni armadi“ pa laburisti nimajo nobenih izglede, da bi se mogli obdržati na vladi. Konzervativna stranka je namreč zahtevala glasovanje o zaupnici vlade. In tako se more zgoditi enako, kot leta 1924, ko je prva laburistična vlada Ramsaya MacDonald padla pri glasovanju o zaupnici.

INDIRA GANDHI PORAZENA NA VOLITVAH — Indira, ki je bila na vladi enajst let, je bila na parlamentarnih volitvah porazena. Niti ona niti njen sin Sanjay nista bila izvoljena v novi parlament. Ljudska stranka, ki je dejansko koalicija treh sredinskih opozicijskih strank in dela Kongresne stranke, ki ga vodijo nekateri nedavno odstopivši Indirini ministri, je zahtevala odstop Indire Gandhi kot predsednice vlade, nakar je v torek podala ostavko.

KRVAVI LIBANON — Prejšnji teden so neznanci iz zasede umorili vodjo libanonskih levicarjev Kamala Djumblata, ko se je vračal domov. Umor so obsodili vsi politiki Libanona,

Pred afriškim Vietnamom?

FRANCIJA IN BELGIJA POSLALI OROŽJE V ZAIRE

Moskva je v zadnjih tednih razvila izredno politično in propagandno aktivnost po vsem afriškem kontinentu ter pred očmi vsega sveta trga to celino svobodnemu svetu iz rok in jo postopoma prenaša v svoj komunistični blok.

Najživahnejši moskovski agent v Afriki je kubanski komunistični diktator Fidel Castro, ki je lansko leto v Moskvi s svojimi vojniki pomagal ustvariti odlično oporišče v Angoli, od koder imajo komunistični strategji v Krenlju namen Afriko presekat ob ekvatorju na dvoje in tako ločiti severni pretežno arabski svet od črnega na jugu ter končno oba obvladati.

Castro je v minulih tednih prepotoval skoro vse črnske države srednje Afrike in se s tamkajšnjimi, po večini marksističnimi režimi dogovoril za nadaljnje podvige proti jugu in proti severu.

Za Castrom je prišel na obisk nekaterih srednjejafriških držav sovjetski državni predsednik Podgornij, ki bo samo potrdil, kar se je pred njim že dogovoril sovjetski agent Castro.

Istočasno s politično akcijo vodi Moskva tudi vojaško akcijo, in sicer iz Angole v sosednji severni Zaire, kamor so pod krinko osvobajanja bivše kongoške

Kadar hvalimo „napredek“, v bistru hvalimo gibanje in častimo tiste, ki ne pustijo, da bi se kje ustalili.

Friedrich Nietzsche

Iz življenja in dogajanja v Argentini

Prav na datum izida našega lista obaja sedanja argentinska vlada prvo obletnico svojega nastopa. Dne 24. marca 1976 je vojaštvo prevzelo vodstvo države spriču brezvladja, v katerega je zašel peronistični režim. Praznovanje obletnice je predvideno kaj skromno, kot so bile skromne slavnosti nastopa pred letom. Vojaški krogi so bolj kot v organiziranju slavnosti zaverovani v študij položaja po dvanajstih mesecih oblasti.

toda nedolžne kristjane iz vasi Shouf, ki je v bližini Djumblatovega doma, so levicari neusmiljeno morili. Po nekaterih vesteh so iz maščevanja pomorili kar 140 prebivalcev te vasi. Kristjani so zahtevali posebno zaščito pri libanonskem predsedniku Sarkisu. Djumblat je bil v libanonski državljanski vojni vodja združene leve; sovjetska komunistična partija pa mu je dvakrat podelila „Leninovo nagrado za mir“.

POTRES NA FILIPINAH — Hud potres je opustošil otok Luzon. Epicenter potresa je bil 345 km severovzhodno od Manile. Potres je nekoliko prizadel tudi samo Manilo. Število žrtev pa še ni znano.

provinca Katanga vdrla tkim. „katanski orožniki“, da bi to na rudninah bogato provinco sedaj odcepili od ostalega Zaira, kar se jim pred leti ni bilo posrečilo in so se morali zateči v Angolo.

ZDA ter zahodnoevropske države so vsekakor spoznale vso moskovsko igro, saj jo pogled na afriški zemljevid razodeva. Toda ZDA se bojijo direktnega vojaškega posega v zadevo, ker jim je še v živem spominu Vietnam, kjer je ameriška vojska prvič v zgodovini doživela poraz. Zato je Carter odredil samo letalski prevoz živil in zdravil v Zaire, z vojaškimi potrebščinami in orožjem pa sta se Zairu odzvali Francija in sedveda Belgija, ki ima kot bivša kolonialna sila Konga tam še mnogo svojih interesov. „Katanski orožniki“ so opremljeni s sovjetskimi orožjem, ki so ga dobili od kubanske vojske v Angoli, Zaire pa je bil doslej deloma oskrbovan z orožjem le iz Belgije. Prvih napadalcev iz Angole je bilo nekaj nad 2000, toda število se je v nekaj dneh že povečalo nad 5000. Poročila govori o tudi o kubanskih vojaških inštruktorjih, ki so prideleni tem „katanskim orožnikom“.

Opazovalci ugotavljajo, da se področje okoli Angole hitro spreminja v afriški Vietnam.

Mnogo kritik je slišati na sedanji argentinski režim, tako znotraj kot zunaj države. Znotraj gre največ na račun socialnega stanja. V teku dvanajstih mesecev gospodarski ekipi ni uspelo zavreti inflacije v meri, kot je bila predvidena. To je kaj negativno vplivalo na kupno moč delavskih plač.

Je pa gospodarskemu vodstvu uspelo preurediti zunanje gospodarsko stanje (Argentina se je nahajala pred konkurzom, sedaj so s plačevanjem dolgov na tekočem, državna blagajna pa ima v zalogi 2 tisoč milijonov dolarjev) in reaktivacijo industrije, ne da bi s tem povzročili večjo brezposelnost.

Če z inozemstva prihaja hvala glede gospodarske reaktivacije, pa padajo tem hujše kritike zaradi „kršenja človeških pravic“. Temu je krivo nepoznanje položaja, pa spretna in ostra marksistična kampanja. Kako si je sicer mogoče razložiti razne uradne napade evropskih vladarjev na argentinski režim (Carterja tukaj sploh ni omeniti, njegovo zadržanje je svojstven žalosten primer); kako dejstvo, da celo katoliško časopisje v Franciji, Italiji in Španiji piše o pobitih gverilcih kot o krščanskih mučencih; kako sprejem pri papežu, pa še pri milanskem nadškofu pa pozneje še intervju po radiu in časopisu v Italiji staršev pobitega Santucha. Kampanja je tako široka in šega tako visoka, da človek hudo dvomi v „moči svobode“, ko vidi, kako so na delu sile teme. Argentinska vlada se pa premalo zaveda važnosti te točke in ne podvzema zadevnih korakov.

Zadnje dneve je bilo več vojaških sestankov, tako skupnih, kot posameznih rodov oboroženih sil. Na njih so analizirali, kako izboljšati dosedanje delo. Precej je bilo kritik nad storjenim delom, kritik, ki po svoji iskrenosti pressegajo vse, kar je Argentina doslej poznala. Pa vendar (v nasprotju kot smo bili vajeni), tudi ni blestečih obljub za prihodnost. Treba bo še precej dela, da se bo položaj ustalil. Pa še tako ne bo uspeha, če vlada ne bo na gospodarskem polju strogo nadzirala prekupčevalnega delovanja. Celoten notranji trgovski sistem je tak, da nujno vodi v draginjo in ljudsko nezadovoljstvo.

Treba pa bo še nekaj, da vlada izpolni svoje obljube moralne, politične in sindikalne preureditve argentinskega življenja. Prva je počasna in vsak resen načrt za to mora predvidevati desetletja, kar rodove. Hitrejša mora biti politična in sindikalna. A tudi ti se ne uredita z dekreti: prenovitev mora priti od zgoraj, v ljudstvu pa imeti vredno podlago. Težko, kaj težko delo čaka vlado, če naj bo njen namen reorganizacije, ki si ga je zadala pred letom, kdaj vreden omembe na straneh argentinske zgodovine.

sulom Jugoslavije predvsem za usodo slovenskega naroda, za kar vidita dve alternativni: 1. Neodvisna Slovenija in 2. skupna hrvaška in slovenska država.“ Ta dokument naj bi bil povzet iz Documents on German Foreign Policy 1918-1945, Washington 1963. Citirani stavek naj bi bil povzet torej iz uradnega vira. Toda kako mu moremo dati verodostojnost, če vemo, da je bil dr. Korošec ob puču že štiri mesece mrtev, saj je umrl 14. decembra 1940.

Umikajočo se hrvaško vojsko je opazila najprej slovenska partizanska brigada pod komandantom „Tomažem“ in komisarjem Bojanom Šrkom ter takoj to sporočila komandantu XVI. divizije Ivanu Kovačiču Efenku. Skupaj so se podali k angleškemu generalu Scottu, da bi preprečili prehod oz. dobili v roke vsaj vojske in civilne poveljnike. Prvi sestanek je bil v mestu Hust(?), potem v Pliberku, kjer so prišli v stik s predstavnikmi hrvaške vojske, prvič in zadnjič, samo v toliko, da so jim ukazali brezpogojno predajo ter jih nato predali partizanom. Tolmač med njimi je bil ameriški Slovenec John Blatnik, tedanji član ameriške poslanske zbornice. To se je zgodilo 15. maja. Morda ni nezanemljivo, da je bil gen. Morgan, ki je dal ukaz vrnitve, 3. maja na obisku pri Titu v Beogradu (Koledar-Zbornik SS 1952, 110). Morda je celo s tem kaj v zvezi Churchillova omemba „delanja medsebojnih uslug“ Titov odhod iz Trsta in vračanje koroških ubežnikov?

(Bo še)

(Nad. s 1. str.)

PRED BELGRAJSKO KONFERENCO

ravati, češ, le-te niso same po sebi neka dana pravica, temveč le pridelek meščanske družbe. Resnične človečanske pravice lahko ostvari samo razredni boj. (Kakšna cvetka dialektike! Potemtakem niso človečanske pravice to, kar pod njimi razume Zapad.) Po drugi strani poskuša zasukati ost proti napadavcem in vnesti celo nove postavke v seznam človečanskih pravic: Zapad da jih krši, ker dovoljuje brezposelnost, izkoriščanje sezonskih delavcev, prepoved opravljanja določenih poklicev, visoke najemnine, nezadostne možnosti izobrazbe in podobno. Gotovo pa Moskva ne precenjuje udarnosti svojih obtožb. Pač pa je iz moskovske „Pravde“ čutili neko zaskrbljenost, da bi mogla vsa ta zadeva dreg človečanskih pravic škodovati „ugledu socializma“.

In gotovo je imel Brežnjev v mislih tudi, ali trenutno predvsem belgrajsko konferenco, ko je na 16. sovjetskem sindikalnem kongresu pretečeni ponedeljek 21. t. m. (šest dni pred obiskom ameriškega državnega tajnika Cyrus Vanceja) zaročil proti ZDA in — po zgledu Hruščova — celo krepko usekal po mizi, ko je zapretil Washingtonu pozor. „Sodelovanje“ z ruskimi disidenti da je „vmešavanje v notranje zadeve Sovjetske zveze“, česar ne bodo sovjeti „pod nobenim pogojem dopuščali“ in je „normalen razvoj odnosov (med obema državama) po sebi razumljivo nemogoče na tej osnovi“. Diplomatski opazovalci celo sodijo, da je hotel za-

pretiti z morebitnim sovjetskim nerazpoloženjem pri bodočih razgovorih o omejevanju strateške oborožitve (SALT), ko zapade meseca oktobra pogodba iz leta 1972, če bi ZDA le preveč vztrajale na uveljavljanju človečanskih pravic.

V tej zvezi se je pridružil sovjetskim glasovom že tudi nemški socialist Willy Brandt s svarilom, naj ne spremene Belgrada v sodno dvorano. No, vsaj tega se po dosedanjih skušnjah komunistom ni bati! Zapad ne bo tvegala, kar bi mu utegnilo škodovati. Dobro ima odmerjeno, kako visoko lahko privije strune. Brez škode pa lahko izvaja stalen, primerno doziran pritisk na Sovjetijo. Po svojih začetniških državniških spodrseljah je ameriški predsednik Carter v svojem nastopnem govoru pred ZN 17. marca rabil precej ubrane besede o problemu človečanskih pravic. Se bo v Belgradu držal svojih vodil?

Vsa zadeva okrog „Helsinki“ je za Sovjetsko zvezo skrajno neprijetna. Kaj lahko ukrene, da se izmaže iz zagate? Lahko npr. odpove helsinki dogovor. S tem bi se na mah znebila opletanja s to neprijetnostjo — in obenem izbila Zapadu velik adut v igri za človečanske pravice na Vzhodu. A to tveganje bi jo veljalo vse prevelike izgube prestiža tako na Vzhodu kot na Zahodu. Pač pa bo na vse pretege skušala zvodniti sklepno helsinki izjavo, ali jo celo pokopati, na vsak način pa speljati pozornost na druge, nanovo pogruhtane probleme.

Da bi le ne speljala Zapada na mlin takih mahinacij!

LETOŠNJI SLOVENSKI BISEROMAŠNIKI IN ZLATOMAŠNIKI

Biseromašniki — šestdeset let duhovništva: Iz ljubljanske nadškofije: Franc Belec, upokojeni profesor na škofijski klasični gimnaziji, sedaj biva v Glincah v Ljubljani; Ciril Podražaj, upokojeni župnik, biva v Duhovniškem domu v Kamniku; Janez Vilfan, upokojeni župnik v celovski škofiji; Janez Pintar, upokojeni katehet, biva v Italiji.

V mariborski škofiji: Franc Hrstelj, stolni dekan in prelat v Mariboru; Franc Rakan, upokojeni župnik v Framu. Matija Zdravce, župniški upravitelj pri Sv. Andražu v Slovenskih goricah.

V apostolski administraturi za Slovensko Primorje: Alojzij Kodermac, upokojeni župnik v Vipolžah; Rafael Morcel, upokojeni župnik v Dolanah (Smihelu); Ivan Semič, upokojeni župnik in

dekan v Kanalu.

Zlatomašniki — petdeset let duhovništva: Ljubljanska nadškofija: dr. Jožef Pogačnik, nadškof in metropolit v Ljubljani; dr. Marijan Dokler, upravitelj župnije Špitalič in soupravitelj župnije Motnik; Franc Mozetič, upravitelj župnije Sv. Gora pri Litiji; Gregorij Mali, bivši župnik v Ajdovcu, sedaj biva v Argentini; Karel Dijak, frančiškanski duhovnik v Kamniku.

Mariborska škofija: Franc Kolenc, župnik in prodekan pri Sv. Miklavžu pri Ormožu; Janez Sternad, upokojeni župnik, biva pri Sv. Tomažu pri Ormožu; Franc Horvat, bivši župnik v Vel. Dolencih, biva v ZDA.

Apostolska administratura za Slovensko Primorje: Alojzij Gulič, župnik v Podgorju.

V nedeljo, 27. marca, ob 10.30 uri

v SLOVENSKI HIŠI

Občni zbor Zedinjene Slovenije

Vse članice in člani lepo vabljeni!

SDO

MORON

SFZ

Vabita na

družabni večer

16. aprila ob 21. uri

Sodeluje: SLOVENSKI INSTRUMENTALNI ANSAMBEL

Te pričakujemo!

Slovensko zavetišče dr. Gregorija Rožmana

MARTIN FIERRO — SAN JUSTO

NA CVETNO NEDELJO

3. aprila

ob 11.30 blagoslovitev butaric, nato sv. maša v spomin letos umrlega ustanovnega člana in večletnega tajnika

Prof. dr. Srečka Barage

Po maši skupno kosilo. Ker nam je za prireditev naš član in prijatelj g. Kržišnik iz Tablade podaril zajetnega voliča, bodo cene zelo nizke.

RUTA 205 FTE. ESTACION
TEL. 295-1097

AVDA. 25 de MAYO 136

ALMAFUERTE 3230
a 1 cuadra Municipalidad

AVDA. PAVON/H. YRIGOYEN 8854/62
TEL. 243-2291/3058 (Entre Boedo y Sáenz)

Opozarjamo, da imamo v Lomas de Zamora, v našem novem velikem lokalu, vedno na razpolago najfinejše pohištvo.

OBVESTILA

SOBOTA, 26. marca:

V Slovenskem domu večer slovenske pesmi. Poje priznani zbor „Karantanija“.

NEDELJA, 27. marca:

Slovenska vas. Po naročilu društva Slovenska vas bo ob 10. uri maša za pok. pisatelja Karla Mauserja. V Hladnikovem domu pa bo ob 15. uri redni letni občni zbor društva Slovenska vas. Tozadavna vabila bodo dostavljena članom.

V Našem domu v San Justo sklep poštinskih dni in sestanek staršev šole „Fr. Balantiča“ po slovenski maši.

SREDA, 30. marca:

V Slovenski hiši sestanek Zveze slov. mater in žena. Predaval bo msgr. Anton Orehar: „Žena — družina — Cerkev.“

NEDELJA, 3. aprila:

V slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob 9.30 mladinska maša, nato sestanek SDO in SFZ.

Slomškova šola vabi starše učencev na kratek informativni sestanek, ki bo v Slomškovem domu takoj po maši.

V Slovenskem domu v San Martinu

Po športnem svetu

LJUBLJANSKA Olimpija je gostovala v Tbilisiju v Sovjetski Armeniji. V dveh prijateljskih nogometnih srečanjih s prvotigašem Dinamom je katastrofalno izgubila z 0:5 in 0:4, premagala pa je drugoligaša Torpedo z 2:1.

NA DRŽAVNEM PRVENSTVU v alpskem smučanju se je najboljši slovenski alpski smučar Bojan Križaj moral zadovoljiti le z naslovom prvaka v slalomu, v veleslalomu je postal prvak Boris Strel, Križaj pa je zasedel drugo mesto. V smuku je zmagal Radovljčan Dušan Gorišek. Pri dekletih je prvo mesto v smuku zasedla 17-letna Andreja Jezernik iz Celja, v veleslalomu Irena Jež iz Raven, v slalomu pa Bojana Dornig iz Ljubljane. Prvak v alpski kombinaciji je Andrej Kozelj pred Goriškom; Bojan Križaj v smuku ni nastopil.

NA EVROPSKEM prvenstvu v streljanju, ki je bilo v državi Andorra v Pirinejih, je mladi Kranjčan Franc Petercel postal evropski prvak v streljanju z zračno pištolo. V ekipnem prvenstvu je jugoslovanska reprezentanca zasedla četrto mesto.

IZZA ŽELEZNE ZAVESE

„Hodim v večerno šolo za odrasle, pa mi zlepa ne gre kaj v glavo. Ali mi ne bi malo pomagal, tovariš?“

„Raje ne. Pri nas je bolje, da več premalo kot preveč.“

„Ali je v Sovjetiji res polž urnejši od konja?“

„Brez dvoma. Konj se ne zna plaziti.“

SLOVENSKI DOM
V SAN MARTINU

Sklep duhovne obnove
in blagoslovitev oljk

bo na cvetno nedeljo, popoldne ob 17 v kapeli kolegija Sagrado Corazón. Po sklepu v slovenskem domu na razpolago domača večerja.

Na velikonočno nedeljo bo po maši v Slovenskem domu velikonočni zajtrk

SREBRNA MAŠA

g. ANTONA DEJAKA,

slov. dušnega pastirja v Franciji, ki bo za kratek čas med nami v Argentini, bo

v nedeljo, 27. marca, ob 9.30

v cerkvi Marije Pomagaj.

Lepo vabljeni, posebej še znanci in ribniški rojaki!

EZEIZA

C. SPEGAZZINI

SAN JUSTO

LOMAS DE
ZAMORA

po sklepu duhovne obnove domača večerja.

NEDELJA, 10. aprila:

V Slovenskem domu v San Martinu po maši velikonočni zajtrk.

NEDELJA, 17. aprila:

Slovenski dan v Slovenskem domu v San Martinu. Celodnevna prireditev.

SOBOTA, 23. aprila:

V Slovenskem domu v Carapachayu 5. obletnica pevske skupine „Mladina“. Začetek ob 20. uri.

NEDELJA, 24. aprila:

Izlet Slovenske dekliske organizacije in Slovenske fantovske zveze.

SOBOTA, 30. aprila:

Ramoški odsek Zveze slov. mater in žena obvešča, da bo ob 20. uri v Slomškovem domu kulturna prireditev z večerjo v dobrodelne namene.

DRUŠTVENI OGLASNIK

Občni zbor ZS bo v nedeljo 27. marca ob 10.30. Kdor se od članov ne more osebno udeležiti obnega zbora, prosimo, da pošlje pooblastilo.

Šolski svet Zedinjene Slovenije vabi vse učiteljske slovl. ljudskih šol na sejo, ki bo v sredo 30. marca ob 20. uri v Slovenski hiši. Pred sejo, ob 19, se bo darovala v slovenski cerkvi sv. maša zadušnica za pok. Franceta Vitriha.

SLOMSKOV DOM

SOBOTA, 26. MARCA OB 20

V
VEČER
SLOVENSKE PESMI

Poje SLOVENSKA VOKALNA

SKUPINA „KARANTANIJA“ pod vodstvom ge. Marije Fink Geržiničeve. Vstopnice po 300, 200 in 100 pesov na razpolago eno uro pred pričetkom. Med izvajanjem sporeda vstop v dvorano ne bo mogoč.

SDO

MORON

SFZ

vabita na filmski večer:

Polet 502. v nevarnosti

Nedelja 27. marca ob 17

Potem skupna večerja

COOPERATIVA DE CREDITO “S. L. O. G. A.” Ltda.

(Sociedad Legal Orientadora General del Asociado)

Matrícula INAC No. 5380

Bmé. Mitre 97 — Ramos Mejía — La Matanza

Convocatoria

De conformidad con lo dispuesto por el Art 20° de los Estatutos Sociales, se convoca a los señores socios a la Asamblea General Ordinaria, que se realizará el día 2 de abril de 1977, a las 19.30 horas, en el local de la calle Castelli 28 de la Ciudad de Ramos Mejía, Partido La Matanza, Provincia de Buenos Aires, para tratar el siguiente

ORDEN DEL DIA

- 1°) Designación de dos asambleístas para suscribir el Acta de Asamblea.
- 2°) Elección de una Comisión Escrutadora, según lo dispuesto por el Art. 23° de los Estatutos Sociales.
- 3°) Consideración de la Memoria, Inventario, Balance General, Estado de Resultados, Anexo Nos. 2 y 3 e Informe del Síndico, correspondientes al Ejercicio Económico N° 16, iniciado el 1° de enero de 1976 y finalizado el 31 de diciembre de 1976.
- 4°) Elección de miembros del Consejo de Administración y Síndicos, según lo determinado por el Art 28° de los Estatutos Sociales: Por dos años: 1 Presidente, 1 Pro-Secretario, 1 Pro-Tesorero, 3 Vocales Titulares y 1 Vocal Suplente. Por un año: 1 Síndico Titular y 1 Síndico Suplente. —

EL CONSEJO DE ADMINISTRACION

Art. 21° de los Estatutos Sociales: Las Asambleas Generales se celebrarán sea cual fuere el número de socios concurrentes una hora después de la fijada en la Convocatoria, si antes no se ha reunido ya la mitad más uno de los socios.

„Oblekel ga je Gospod
z oblačili zveličanja.“

Prekaljen v trpljenju in okrepcan s svetimi zakramenti, je odšel k Stvarniku naš dragi oče, tast, ded in praded

Franc Vitrih

Zemlja je sprejela, kar je njenega 18. marca. Bog plačaj g. dr. A. Starcu za Kruh življenj ain zakrament bolnikov, direktorju msgr. A. Oreharju za daritev sv. maše ob krsti — saj slovenski sveti maši je ostal zvest do smrti — za molitve in spremstvo na božjo njivo.

Bog plačaj rojakom, ki so se kljub oddaljenosti prišli posloviti od očeta, berazateški družini, ki se je vsa zbrala ob krsti pokojnega in sočustvujočim sosedom.

Iskrena hvala za molitve, tolažbo in cvetje.

Žalujejo:

hči Vladimira por. Brula,
sinova France in Vladimir
z družinama
ter ostalo sorodstvo.

ESLOVENIA LIBRE

Editor responsable: Miloš Stare

Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158

1407 Buenos Aires,
Argentina

T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, Pavel Fajdiga,
dr. Tine Debeljak, Slavimir Batagelj
in Tone Mizerit

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad Intellectual N° 1.362.266	

Naročnina Svobodne Slovenije za l. 1977 za Argentino: \$ 3.500.— (350.000), pri pošiljanju po pošti \$ 3.600.— (360.000); ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 24 USA dol.; obmejne države Argentine 18 USA dol.; Avstralija 30 USA dol.; Evropa 27 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 18 USA dol.

Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101 Buenos Aires, T. E. 33-7213.

Prof. dr. JUAN
JESUS BLASNIK

Specialist za ortopedijo
in traumatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pta. baja
Capital Federal
Tel. 41-4413

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitev
ure na privatni telefon 628-4188.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires

Pta. baja, ofic. 2

T. E. 35-8827